

VARGA MELINDA versei

Furcsa szimfónia

Az éjszaka friss kenyérbél,
szétomlik a szádban,
lepattog róla a sűrű holdkaréj,
a morzsák távoli égitestek,
világítanak a fehér terítón,
összesöpröd őket a tenyereddel.

Savanyú bagószagú a bőröd,
hónapok óta készülsz leszokni,
de még a próbaszünetig sem jutsz el.
Elképzeled a szenes tüdőt,
a kapálózó szívet, az oxigénhiányos vért,
végigtapintod a hideg végtagjaidat,
belső szerveid előregedtek,
májad már egy pohár bortól bemondja az unalmast,
hányingered van a kávéházaktól és a művészszenobériától,
kortársak helyett klasszikusokat olvasol újra,
a költészet ma Catullushoz képest öncélú szófosás.

Barátaid vagy elmentek innen, vagy családjuk van,
kényelmes kompromisszumokba költöztek be,
amelyekre te sosem voltál képes,
túlságosan szeretted a magasrepülést és a mélyzuhanást.
Vasárnaponként templomba jársz, mint gyerekkorodban,
titkon azt reméled, még egyszer olyan tiszta lehetsz,
mint tízévesen, amikor a pap megáldott,
apáca szerettél volna lenni, csak később költő.
A templomi csöndbe menekültél, a fenyvesek sűrűjébe,
az álmok megmenthetik az embert, akkor még elhitted,
azt is, szüleid nem fognak napokon át üvölni egymásra,
nem kell manónyira összehúzódnod a szobád sarkában.

Gyakran szöktél meg otthonról,
éjszaka, az ablakon át, mint valami sunyi macska,
férfiak karjaiba hulltál húszévesen,
hogyan megcibált énedet valakiben feloldd.
Naponta eljátszottad a vagányt.
Most állsz szánalmasan
a tavaszi, ropogós, kenyérízű éjszakában,
a vonatkattogásra felfűzött
időláncre kifeszítéd magad,
felméred a terepet démonjaiddal
és angyalaiddal együtt,
elnyűtt pulcsiban, üveges szemekkel,
gubbasztasz a büfékocsiban.
A kutyádra gondolsz.
A halált próbálod letörölni a retinádról.

Becsukod a szemed, majd kinyitod.
Nem tudod feledni a megfagyott mélybarna tekintetet,
a szív utolsó dobbanását, a kihűlt aprócska tetemet
a konyha csempéjén, ahogy kínjában bevizelt,
és utolsó akaratával neked kedveskedett.
Nem pusztult el, csak kikérezkedett a természetbe,
tavak mélyén lakik, tündék őrzik selyem szívét.
Az állatok méltósággal tudnak elmenni,
te erre képes leszel-e valaha...

Nem gondolsz férfiakra, nőkre sem,
nem szépítéd bőröd hónapokon át,
lábujjhegyen sétálsz át a nappalokon,
mintha húsvéti, hímes tojások lennének,
vigyázol, még a héjuk se tojpadjon be,
az éjszakákat fekete gyöngysorba fűzöd,
külön bejáratú dallamot költesz hozzá,
hurcolod magad után
ezt a furcsa szimfóniát.

Harmadik szombat

ez a harmadik szombat nélkülöd
reggelente sétálni megyek
a képzelet piros-fehér csíkos
pórázára kötlek
hordozlak magamban
nem bírlak odaadni
az örökkévalóságnak
időnként megrángatod
a szíjat
széttérszített lábakkal
az út közepén állsz
eszed ágában sincs továbbmenni
persze mert az autó alatt ott van
a narancsszínű macska
elcsípnéd a bundáját
de sokkal huncutabb
mint te
nem hagyja magát
az autó alá bújik
mintha tudná
úgysem engedem
hogyan bemássz utána

a minap majdnem elgázolt egy szürke Dacia
még jó hogy itt a közelben
nem laknak ismerősök
jót röhögnének rajtam
milyen szórakozott vagyok

csak románok laknak az utcában
ahol sétálni szoktunk
sose értetted

mit mond neked a román kislány
hiába dobta a labdát
csak néztél
mi az ördögöt akarhat
félrebillentted a fejed
mintha rácsodálkoznál
aztán hagytad
hogy megsimogasson
pedig nem is szereted a gyerekeket
állandóan a füledet cibálták
milyen bársonyos
és mekkora szeme van
mondták
néha odavakkantottál nekik
így káromkodnak a kutyák
ha sokat macerálják őket
nevettem magamban
egyszer megharaptad
nagy mama orrát
mert az ölemben ültél
és azt hitted
el akar venni tőlem

miközben a lakásban
járok fel-alá
téged keresve minden
sarokban
rálépek
a piros csontmintás labdádra
még mindig sír
órákig arra várok
valaki
visszahozza

Belakható magány

a fájdalomnak képzelt súlya van,
nem töri ketté a hátat,
legalábbis eddig azt hittem,
semmi sem küldheti padlóra az embert,
most mégis napokig ott fekszem a padlón,
ahol végleg elaludtál,
nem megyek ki a lakásból,
véresre sírom a szemem
alatti finom bőrt,
reggelre jól bedagad
egy aprócska résen figyelem magam,
belakható-e valaha a magány.

Szeptemberre varrt magány

Emlékeidből összehajtott papírhajó az ősz,
útnak indítod a Szamoson,
az ég kárpítja csillagtalan sejtelem,
már az árnyékok is elmentek aludni,
csak te őrzöd az ősz utolsó rezdüléseit,
azt hiszed, csigaházadba zárhatod az időt.
A forró nyárból napok alatt melák ősz lett,
állsz a téren, számolgatod a napokat,
aztán már csak a heteket, nézed, ahogy
az őszi levélkupacokat szétcincálja a szél,
szeles, huzatos a város, csak ezt az egyet
nem kedveled benne,
itt vársz a téren, mozdulatlanul,
mintha szobor lennél
közben hallgatod,
ahogy Mozart szűrődik ki a zeneiskolából,
a magyar király is járt erre,
obeliszk árulkodik az eseményről,
talán Dsida is a Tinti kutyájával
pont erre sétált egyszer,
ő is így varrhatta rá
a szeptemberre a magányt.